

сжщата участъ, както и всички други приложни знания, постоянно се развива и усъвършенствува, като се приспособява къмъ прогресивното движение на науката и като се стреми да създаде удобни форми за удовлетворение на неудържимо разтещитъ изисквания на читателитъ.

Изказанитъ мисли и съображения могатъ да изглеждатъ общезвестни и елементарни за професионалнитъ библиотекари, но предъ по-широко общество много е умѣстно да се говори върху това, да се говори настойчиво и постоянно, за да се създаде въ общественото мнение правиленъ погледъ върху библиотечното дѣло, защото не трѣбва да се забравя, че безъ подготовка на общественото мнение ни една реформа не може да бѣде здрава и устойчива, не може да бѣде прокарана съ успѣхъ въ живота.

За библиотеката обикновено се мисли, че може да я реди и управлява всѣки горе долу грамотенъ човѣкъ, безъ спелиална подготовка и образование; за библиотечното дѣло се говори, че не било тъй сложно, за да не може да се усвои въ кжсо време, и че ужъ не било много пакостно за дѣлото отъ назначаването на неспециалисти на библиотекарски длѣжности.

Нѣма по-пакостенъ отъ този възгледъ, отъ този предразсѣдкъ, срещу него трѣбва да се реагира по-най-решителенъ начинъ, трѣбва да се боримъ съ всички сили. Защото нѣма по-голѣма пакостъ отъ тази, която причиняватъ неопитни библиотекари. Тя е особено голѣма и тежка за това, защото мажно се контролира и съвършено се не забелязва отъ широката публика.

Неразбиране нуждата отъ подготовка на специалисти по библиотечното дѣло цари не само въ широкитъ обществени слоеве, ами и въ ръководнитъ наши кръгове: въ Министерството на народното просвѣщение, въ Народно събрание и др. Какъ ще си обясните другояче, че въ продължение на повече отъ 50 години държавата, която бѣше много щедра въ раздаване на стипендии за специализация по какво ли не, не даде ни една стипендия по библиотечната наука! Какъ ще си обясните другояче, че въ Закона за народното просвѣщение, глава VIII (специални училища) се предвиждатъ въ чл. 180 17 вида специални училища: столарски, стопански, домакински, административни, машинни и пр. и пр., ала ни едно библиотекарско училище! А още покойниятъ български историографъ К. Иречекъ, като главенъ секретаръ и управляващъ Министерството на народното просвѣщение, въ единъ свой рапортъ отъ 1879 г. обръща вниманието, че „сжществува въ свѣта библиотечна наука, която трѣбва да владѣе всѣки, който се нагърбва съ управлението на една библиотека или съ работа въ нея“. На тѣзи знаменателни думи на учения историкъ, изречени преди повече отъ 50 години, не обръща внимание никой въ Министерството на народното просвѣщение, нито тогава, нито по-късно. Не е ли много странно, че Министерството на просвѣтатата се грижи да подготви специалисти столари, машинисти, домакини и т. н., а нехае за подготовка на специалисти библиотекари за своитъ многобройни библиотеки: държавни, училищни, читалищни, тѣзи помощници на училището, а като факторъ за самообразованието — и негови съперници? А нека не се забравя при това, че въ тѣзи библиотеки е събранъ книжовенъ имотъ за много десетки милиони (само книжовниятъ имотъ на читалищнитъ библиотеки възлиза на около 50 милиона лева!). У насъ обикновено се